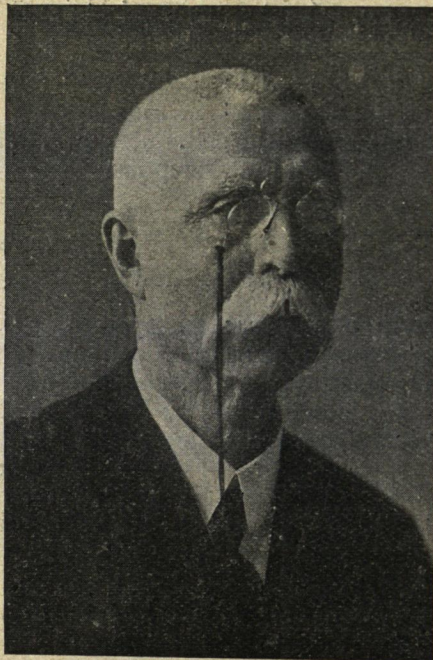

Ст. Станимировъ

ЦЪРКВАТА ВЪ ЖИВОТА НА НАШИЯ НАРОДЪ

СТАНИМИРЪ п. СТ. СТАНИМИРОВЪ

Роденъ въ гр. Габрово въ 1858 г. първоначално и сръдно образование получилъ въ родния си градъ, свършилъ въ Киевъ семинария и Академия презъ 1883 г. Билъ последователно: учителъ, дѣловодителъ при Екзархията, директоръ на Априловската гимназия, директоръ на Софийската мъжка и девическа гимназии, ректоръ на Духовната семинария въ Цариградъ, секретаръ на Св. Синодъ, директоръ на Етнографическия музей и на Народната библиотека. По негово настояване се отваря при „Мъжка гимназия вишъ педагогиченъ курсъ“, преименуванъ по-сетне „више училище“ (сега държавенъ университетъ), билъ директоръ на Дворцовата гимназия, гдето получилъ сръдното си образование Н. В. Борисъ III Царъ на Българитѣ. Притежава нѣколко ордени, почетенъ членъ на „Славянското дружество“.

Лжчитѣ на Христовото учение започнали да се разпространяватъ по Балканския полуостровъ още въ времето на светитѣ апостоли. Частно въ земитѣ, дето въ VII в. било положено началото на Първото българско царство — въ сегашна Добруджа, — проповѣдвалъ ап.

Андрей. И отъ онова време насамъ въ онѣзи земи винаги е имало християни. Имало такива и между славянитѣ, които живѣли тука, когато дошълъ Аспарухъ съ дружината си, покорилъ ги и основалъ Първото българско царство. Мнозинството, обаче, отъ завареното отъ Аспаруха славянско население било езическо. Езичници били и Аспарухъ и дружината му. Следъ основаването на Българското царство разпространението на християнството между гражданитѣ на това царство, не само че не се спрѣло, а, напротивъ, още повече се засилило, защото пленниците християни, които българскитѣ господари вземали презъ време на почти постояннитѣ си войни съ Византия и откарвали въ България, увеличавали броя на проповѣдницитѣ на Христовото учение тука. По този начинъ броятъ на християнитѣ въ Българската държава постоянно се увеличавалъ. При това покрѣщава ли се не само славяни, а и българи. Нека отбележимъ, че основателитѣ на царството — аспаруховитѣ българи, — като завоеватели, победители на славянитѣ, изобщо се отнасяли къмъ тѣзи последнитѣ високомѣрно, като не сж искали да ги признаватъ за равноправни членове на държавата. Но ето че славяни и българи християни започнали да се събиратъ наедно на общи молитви, при извършване на светата литургия и таинства. Това е било една важна стѣпка напредъ въ пътя на изглаждане и изравняване отношенията между победители българи и победени — славяни. Защото на всѣко молитвено събрание християнитѣ сж присѣствували като напълно равноправни, като братя во Христѣ. — Християнството правило голѣми успѣхи между българитѣ и славянитѣ въ българската държава. Господаритѣ, всички българиезичници, не могли да не обърнатъ внимание на това и, като добри езичници, вървайки, че действуватъ за защита жизненитѣ интереси на държавата си, повдигали жестоки гонения противъ приелитѣ християнството. За забелезване е, че дори такива високодаровити господари, каквито, безъ съмнение, били Крумъ и Омортагъ, гонили